

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

El luxe de viure en una llar digna

FOTO: FREEPIK

Avui dia, en el nostre entorn més proper, alguns dels drets de les persones han esdevingut un luxe. Em centraré en un: el luxe de viure en una llar digna.

Hem sentit a parlar molt del «sensellarisme», una paraula nova per a un nou drama humà. Ens sorprèn veure jaços de cartró on passen la nit algunes persones sense sostre, tant si fa fred com si fa calor. El drama és aquí i ens colpeja. Hi ha moltes persones que tenen un sostre, sí, però el sobre esforç que fan per pagar el lloguer les condemna a malviure.

Cada cop hi ha més famílies que no poden accedir a un habitatge digne ni a poder mantenir-lo. Són víctimes d'una realitat crua, d'un fenomen que ja s'ha batejat com a exclusió residencial. La crisi de l'habitatge està afectant de manera més intensa les llars en situació de vulnerabilitat i, per això, en aquests casos parlem d'emergència social. L'Església coneix aquesta realitat molt de prop, perquè rep diàriament centenars de peticions d'ajuda. Aquesta situació és molt dolorosa per als afectats i per a tota la societat.

Amb dades de 2024, la Fundació FOESSA ens alerta que més de 4,6 milions de llars a Espanya, el 24% de la població, pateixen dificultats relacionades amb l'accés i el manteniment de l'habitatge. Traslladat a la diòcesi de Barcelona, el 27% de la població, és a dir, 726.000 persones, tenen dificultats per accedir o mantenir un habitatge. Aquestes xifres ens mostren que no tenim tots les mateixes possibilitats.

Les famílies en situacions de pobresa dediquen avui més del 70% dels seus ingressos al pagament del lloguer d'un habitatge precari, cosa que comporta viure en un habitatge insegur o en un habitatge inadequat. És insegur quan aquestes famílies es veuen obligades a llogar un habitatge sense contracte o quan viuen sota l'amenaça de perdre l'habitatge o l'amenaça de violència per part de la família o parella. Un habitatge és inadequat quan moltes persones han de viure en un lloc reduït o en espais inapropiats: locals comercials, soterranis sense llum natural i amb deficiències greus de construcció o amb insalubritat.

Viure en un habitatge insegur o inadequat té conseqüències importants en la qualitat de vida de les persones, especialment els infants i adolescents, i afecta la seva salut física i emocional.

Faig una crida ferma a les administracions públiques a treballar juntament amb el sector privat per tal de promoure activament la construcció d'habitatge social; així com altres mesures que permetin a les persones accedir a un habitatge digne amb un preu digne i assequible a la seva renda. Cal assegurar un habitatge digne a les persones i a la vegada també respectar la propietat privada.

Benvolguts germans i germanes, no podem dormir tranquils mentre germans nostres no poden viure amb dignitat a la nostra ciutat, al nostre barri o al nostre edifici. El nostre deure com a catòlics és ajudar els nostres germans, especialment els més vulnerables i necessitats. Ens cal tenir esperança i creativitat per construir un món on puguem viure dignament. Ens cal una mirada a llarg termini, però ara hauríem de donar una resposta a l'emergència social que ens interpel·la. ¿Què podem fer entre tots per trobar solucions?

ENTREVISTA

Documentació per al Jubileu

JOSÉ ANTONIO GOÑI

El llibre *Pelegrins d'Esperança: Guia i materials per a viure el Jubileu 2025* (Dossier CPL), del prevere de Pamplona i de Tudela i doctor en litúrgia José A. Goñi, mostra l'origen i el significat de l'Any Jubilar cristià, partint de les seves arrels bíbliques i cristològiques. Ajuda a comprendre millor la seva convocatòria i a endinsar-se en els seus signes característics. També recull la documentació principal d'aquest Jubileu: lema, logo, oració, himne, calendari, butlla, indulgències...

Per què hem d'aprofitar aquest Jubileu?

La vida del creient està marcada per l'esperança, una esperança que s'alimenta de la fe en Déu i del seu amor constant cap a nosaltres. Tots necessitem moments de pausa i de reflexió, espais per a renovar-nos i retrobar-nos. I el Jubileu 2025 és un d'aquests moments especials: una oportunitat per tornar a les arrels de la nostra fe, per a reconciliar-nos amb Déu, amb els nostres germans i germanes i amb nosaltres mateixos.

Què n'hem d'aprendre?

Hem de fer que Crist ocupi la primacia a les nostres vides restablint una relació fraternal amb totes les persones, i així convertir-nos en portadors d'esperança en tantes situacions mancadades de llum. El llibre, precisament, ajuda a descobrir el sentit del Jubileu i els mitjans que tenim al nostre abast per a viure'l en plenitud.

Per què el Jubileu és un bon moment per a renovar la nostra fe?

El dia a dia ens introdueix en la rutina en tots els aspectes, també el religiós. Per tant, el Jubileu és una ocasió propícia per a «treure-li la pols» a la nostra fe i revitalitzar-la. Acudir en pelegrinatge a la tomba dels apòstols Pere i Pau a Roma, transmissors de la fe cristiana, sempre ha estat essencial en tot Any Sant. I un cop allà creuar la Porta Santa, signe de Crist que ens condueix al Pare.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Perquè sempre hi és

En una celebració del sagrament de la confirmació, un jove de disset anys, amb la seva història, amb el bagatge del camí de la vida recorregut, va fer una acció de gràcies personal. Amb certa emoció i, alhora amb enteresa, va dir: «En la meua vida hi ha dolor. En la vostra vida també hi ha dolor. El món sofreix. Tots hem tingut moments en els quals no hem volgut seguir endavant. I és per això, perquè hem viscut moments difícils, perquè no tot ha estat sempre fàcil, perquè arribem, fins i tot, a dubtar de l'amor, per això vull donar gràcies, perquè Déu deixa que posem a prova la seva gràcia i amor i, malgrat tot, la seva presència sempre surt enfortida dins nostre. Sempre hi és.

Déu no sempre respon al primer crit d'auxili, però sempre hi és. Déu no sempre surt al nostre encontre quan caiem, ni quan veiem caure, però sempre hi és. Perquè mai no ens abandona... Gràcies, Senyor. Déu no sempre sembla que vagi darrere nostre quan defallim però hi és. Perquè ens permet créixer i enfortir-nos, per això li vull donar gràcies avui. Gràcies Senyor.»

I tant que Déu hi és! Déu irromp amb la força de l'Esperit en la vida de

les persones i en especial mitjançant els sagraments que afecten tots els moments importants de la vida del cristià. Pel baptisme naixem a una vida nova i som enfortits en aquest empeltament pel sagrament de la confirmació. Aquest sagrament, amb la recepció de la força de l'Esperit, ens vincula més a la comunitat dels creients, a l'Església i ens enforteix per ser testimonis del Crist en el dir i en el fer, testimonis en la vida i mitjançant la vida. Les nostres actituds i accions resten marcades per la iniciació cristiana completada (baptisme, eucaristia, confirmació).

La nostra fe arrelada i adulta, marcats per la força de l'Esperit en la confirmació, ens ha de fer sentir aquesta presència propera de Déu, el mateix sentiment de certesa i presència que portà el jove esmentat a fer la seva acció de gràcies confiada, en el dia de la confirmació. L'acció de la gràcia de Déu, malgrat les foscors, els defalliments i els dubtes, actua en la seva vida, en la vida dels confirmats, perquè Déu hi és.

«I quan Pau els imposà les mans vingué damunt d'ells l'Esperit Sant» (Ac 19,6).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Misericordia y esperanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Entre las palabras del Papa en la Bula de convocación del Jubileo del Año Santo 2025, *La esperanza no defrauda*, leemos que «las obras de misericordia son obras de esperanza. La esperanza, junto con la fe y la caridad, forman el tríptico de las «virtudes teologales», que expresan la esencia de la vida cristiana» (SC 13,18).

Hoy, en Roma, con el Jubileo de los diáconos se celebra uno de los eventos principales del Año Santo. La *Lumen Gentium* señala que los diáconos reciben la imposición de las manos en orden al servicio (cf. LG 29). Decía el Santo Padre a los diáconos permanentes de la diócesis de Roma (19.06.21) que los diáconos nos recuerdan que «lo que descubrió santa Teresita es cier-

to: la Iglesia tiene un corazón quemado por el amor. Sí, un corazón humilde que palpita con el servicio. Los diáconos nos lo recuerdan cuando, como el diácono san Francisco, llevan a los demás la cercanía de Dios sin imponerse, sirviendo con humildad y alegría».

Que María, nuestra Señora, que con sencillez y disponibilidad se da generosamente, nos ayude a saber servir, estar atentos a las necesidades de los demás, para testimoniar de manera creíble y atrayente la fe y el amor que llevamos en el corazón. Una sonrisa, un gesto de amistad, una mirada fraterna, una escucha sincera, un servicio gratuito, el Espíritu de Jesús lo convertirá en semilla fecunda de esperanza (cfr. SC 18).

Lectures de la missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / SI 36 / Mc 9,30-37]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Apàrçia, rel.

26. ■ Dimecres [Sir 4,12-22 / SI 118 / Mc 9,38-40]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ Dijous [Sir 5,1-10 / SI 1 / Mc 9,41-50]. Sant Gabriel de la Dolosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Divendres [Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468). Sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

1. ■ Dissabte [Sir 17,1-13 / SI 102 / Mc 10,13-16]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ † Diumenge vinent, VIII diumenge de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / SI 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

Intencions del Sant Pare per al mes de març

Preguem perquè les famílies dividides trobin en el perdó la guarició de les seves ferides, redescobrint fins i tot en les seves diferències les riqueses de cadascú.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 26,27-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues». Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se'n anaren. Ningú no ho veié, ni se'n adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor».

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de la terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc

(Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si feu el bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobriran. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescatar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet».

Lectura del primer libro de Samuel

(1Sam 26,27-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada hacia el páramo de Zif, con tres mil soldados israelitas, para dar una batida en busca de David. David y Abisay fueron de noche al campamento; Saül estaba echado, durmiendo en medio del cercado de carros, la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa estaban echados alrededor. Entonces Abisay dijo a David: «Dios te pone el enemigo en la mano. Voy a clavarlo en tierra de una lanzada; no hará falta repetir el golpe.» Pero David replicó: «¡No lo mates!, que no se puede atentar impunemente contra el ungido del Señor.» David tomó la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se enteró, ni se despertó: estaban todos dormidos, porque el Señor les había enviado un sueño profundo.

David cruzó a la otra parte, se plantó en la cima del monte, lejos, dejando mucho espacio en medio, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Que venga uno de los mozos a recogerla. El Señor pagará a cada uno su justicia y su lealtad. Porque él te puso hoy en mis manos, pero yo no quise atentar contra el ungido del Señor.»

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, / al Señor, y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos; / como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por sus fieles. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, fue un ser animado. El último Adán, un espíritu que da vida. No es primero lo espiritual, sino lo animal. Lo espiritual viene después. El primer hombre, hecho de tierra, era terreno; el segundo hombre es del cielo. Pues igual que el terreno son los hombres terrenos; igual que el celestial son los hombres celestiales. Nosotros, que somos imagen del hombre terreno, seremos también imagen del hombre celestial.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A los que me escucháis os digo: Amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os injurian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, déjale también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores lo hacen. Y si prestáis sólo cuando esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo.

¡No! Amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; tendréis un gran premio y seréis hijos del Altísimo, que es bueno con los malvados y desagradecidos.

Sed compasivos como vuestro Padre es compasivo; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante. La medida que uséis, la usarán con vosotros.»

COMENTARI

No és fàcil estimar als que ens han fet mal

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Les paraules de Jesús, de vegades són exigents, dures i difícils de complir. Com se'ns pot demanar que estimem, ajudem i perdonem a aquells que ens fan mal, ens perjudiquen i ofenen de diferents maneres? De vegades, ja ens costa d'estimar els amics que ens fan el bé i amb qui tenim una bona relació.

El missatge de Jesús és: estimeu, beneïu, pregueu pels qui us ofenen. Ell, el Fill de Déu, ve al nostre món, i amb la seva vida, ens ensenya a estimar i perdonar. Perdona, fins i tot, quan l'estan clavant a la creu.

Podem pensar que aquesta actitud és heroica, i que nosaltres no som capaços d'actuar d'aquesta manera. Segurament que mai arribarem al radicalisme en què ho va fer Jesucrist, però aquest és el camí, que enmig de les pròpies debilitats, hem de procurar seguir.

Si no ho fem així, com s'acabaran les guerres, les enemistats, les discòrdies i enfrontaments més o menys greus que puguem experimentar? Sempre és més important i superior el que perdona, que el que és perdonat. Jesús ens ajuda i perdona moltes vegades. Ho demanem en el *Padre nostre*.

A la persona orgullosa, li resulta molt difícil perdonar, i demanar perdó. Queda excessivament centrada en tot el que creu que ella fa bé, i no és capaç de veure, ajudar i perdonar les flaqueses i misèries que descobreix en els que té al seu costat, i que potser són misèries que ell mateix també té.

Tant com sigui possible, procurem, per part nostra, de no tenir-ne d'enemics, i al mateix temps, cal que tractem bé a aquells que ens tenen per enemics seus. Jesús ens diu: «sigueu compassius, no judiqueu, no condemneu, absolveu. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet».

Cal perdonar, quan socialment ja no toca; fer-ho també quan t'han perjudicat molt, i ser misericordiós quan no són amb tu. No sempre és fàcil perdonar, ni sempre és fàcil demanar perdó.

Cal allunyar la nostra possibilitat de venjança, i és molt noble ajudar aquells qui ens han perjudicat. Procurant que els sigui fàcil de rectificar. Només una força superior, només els dons de l'Esperit Sant ens faran capaços de superar els obstacles que puguem tenir per millorar la nostra relació amb els qui ens han ofès, perjudicat i ens tenen o poguessin tenir com a enemics.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. El proper dimarts, 25 de febrer, el cardenal Joan Josep Omella participarà en aquesta trobada ordinària, a Madrid.

Unitat Pastoral Sant Àngel Custodi i Santa Dorotea. El proper dijous, 27 de febrer, a les 19 h, el cardenal Omella beneirà els nous locals de la pastoral de la Unitat Pastoral Sant Àngel Custodi i Santa Dorotea.

Trobada del Mediterrani. El proper dissabte, 1 de març, a les 13.30 h, el cardenal Omella presidirà el dinar inaugural de la Trobada del Mediterrani (c/ del Bisbe, 5).

Desè aniversari de la mort de Marcos Pou. El proper dissabte, 1 de març, a les 19.30 h, el cardenal Omella presidirà l'Eucaristia amb motiu del desè aniversari de la mort del seminarista Marcos Pou. Serà al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

Dimecres de Cendra. El proper dimecres, 5 de març, a les 19.15 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà l'Eucaristia de Dimecres de Cendra a la Catedral de Barcelona (Pla de la seu, s/n).

Sent la Creu de Síria 2025. El proper diumenge, 9 de març, a les 18 h, el car-

denal Joan Josep Omella presidirà la missa de Sent la Creu. Enguany amb la Creu de Síria com a protagonista. Per a l'ocasió es convidarà Mons. Jean Abdo Arbach, arquebisbe greco-catòlic melquita d'Homs, Hama i Yabrud, Síria. Cal inscripció prèvia. Us podeu inscriure a l'acte llegint aquest codi QR. L'acte tindrà lloc a la basílica de la Sagrada Família (c/ Mallorca, 401).

AGENDA

Confirmacions del Col·legi Abat Oliba Loreto. El proper dimecres, 26 de febrer, a les 19.30 h, Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, administrarà el sagrament de la confirmació a la fe cristiana, al Col·legi Abat Oliba Loreto. (Av. Pearson, 22-26).

19es Jornades de mestres i professors de religió. Els dies 1 i 2 de març, tindrà lloc un pelegrinatge a Roma dels mestres i professors catòlics de Catalunya i Andorra, en ocasió del Jubileu.

Jubileu per a les persones amb discapacitats. Pelegrinatge a Roma del 26 al 30 d'abril participant a la canonització del beat Carlo

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

Acutis i dels actes del Jubileu. Per a més informació i inscripcions: tel. 619 672 691 o correu electrònic: pastoral-discapacitats@arqbcn.cat.

IN MEMORIAM

Mn. Fernando Xuclà Llobet. Prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, va morir en la pau de Crist, a l'edat de 100 anys, el passat dijous, 13 de febrer de 2025. El Sr. Cardenal Arquebisbe, el Sr. Cardenal Arquebisbe emèrit, els Srs. Bisbes auxiliars, els preveres i els diaques ho fan saber als fidels de l'Església perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor. La missa exequial va tenir lloc el dissabte 15 de febrer de 2025, a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol.

LLIBRES

Fe i vida. Comentaris als Evangelis dels diumenges dels tres cicles i de les festes, de Carles Riera Fonts. Aquest llibre de 220 pàgines, editat per l'Editorial Claret, recull les reflexions dels tres cicles litúrgics (A, B i C). Publicats originalment al *Full Diocesà*

Vic-Solsona (2020-2023), aquests textos ofereixen una lectura inspiradora de la paraula de Déu per aplicar-la al dia a dia. *Fe i vida* convida a una interpretació accessible i actual

dels Evangelis, ajudant el lector a trobar-hi sentit i guia per al present.

El apóstol milenial de la esperanza, de Carlos Aguirre Reyes, SSP. Aquest llibre de 64 pàgines, editat per l'Editorial San Pablo, és una novena de pregària, que centra l'atenció en Carlo

Acutis, l'apòstol mil·lenial, demanant la seva intercessió davant del Senyor i proposant a tots els cristians el seu model de santedat. Carlo Acutis, «el nostre Carlo», és fill del nostre temps, de les nostres generacions més properes. Amb la seva existència, Carlo ens ajuda a renovar el compromís amb la nostra pròpia vocació a la santedat i ens recorda que la nostra Església, encara que ens puguin dir el contrari, és més viva i plena d'esperança que mai.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

El lujo de vivir en un hogar digno

Hoy en día, en nuestro entorno más cercano, algunos de los derechos de las personas se han convertido en un lujo. Me centraré en uno: el lujo de vivir en una vivienda digna.

Hemos oído hablar mucho del «sinhogarismo», una palabra nueva para un nuevo drama humano. Nos conmueve ver lechos de cartón donde algunas personas sin hogar pasan la noche, haga frío o calor. El drama está aquí y nos azota. Muchas personas tienen un techo, sí, pero el sobreesfuerzo que hacen para pagar el alquiler las condena a malvivir.

Cada vez hay más familias que no pueden acceder a una vivienda digna ni mantenerla. Son víctimas de una realidad cruda, de un fenómeno que ya se ha bautizado como exclusión residencial. La crisis de la vivienda está afectando de manera más intensa a los hogares en situación de vulnerabilidad y, por eso, en estos casos hablamos de emergencia social. La Iglesia conoce esta realidad muy de cerca, ya que recibe diariamente cientos de peticiones de ayuda. Esta situación es muy dolorosa tanto para los afectados como para toda la sociedad.

Con datos de 2024, la Fundación FOESSA nos alerta de que más de 4,6 millones de hogares en España, el 24% de la población, sufren dificultades relacionadas con el acceso y mantenimiento de la vivienda. Trasladado a la diócesis de Barcelona, el 27% de la población, es decir, 726.000 personas, tienen dificultades para acceder o mantener una vivienda. Estas cifras nos muestran que no todos tenemos las mismas posibilidades.

Las familias en situación de pobreza dedican hoy más del 70% de sus ingresos al pago del alquiler de una vivienda precaria, lo que implica vivir en una vivienda insegura o inadecuada. Es insegura cuando estas familias se ven obligadas a alquilar sin contrato o cuando viven bajo la amenaza de perder la vivienda o de sufrir violencia por parte de la familia o pareja. Una vivienda es inadecuada cuando muchas personas tienen que vivir en un espacio reducido o en lugares inapropiados: locales comerciales, sótanos sin luz natural y con graves deficiencias de construcción o insalubridad.

Vivir en una vivienda insegura o inadecuada tiene importantes consecuencias en la calidad

de vida de las personas, especialmente los niños y adolescentes, y afecta su salud física y emocional.

Hago un llamamiento firme a las administraciones públicas para trabajar junto con el sector privado con el fin de promover activamente la construcción de vivienda social; así como otras medidas que permitan a las personas acceder a una vivienda digna con un alquiler digno y asequible a su renta. Es necesario asegurar una vivienda digna a las personas y a la vez también respetar la propiedad privada.

Queridos hermanos y hermanas, no podemos dormir tranquilos mientras nuestros hermanos no pueden vivir con dignidad en nuestra ciudad, en nuestro barrio o en nuestro edificio. Nuestro deber como católicos es ayudar a nuestros hermanos, especialmente a los más vulnerables y necesitados. Necesitamos esperanza y creatividad para construir un mundo donde podamos vivir dignamente. Hace falta una mirada a largo plazo, pero ahora debemos dar una respuesta a la emergencia social que nos interpela. ¿Qué podemos hacer entre todos para encontrar soluciones?

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM